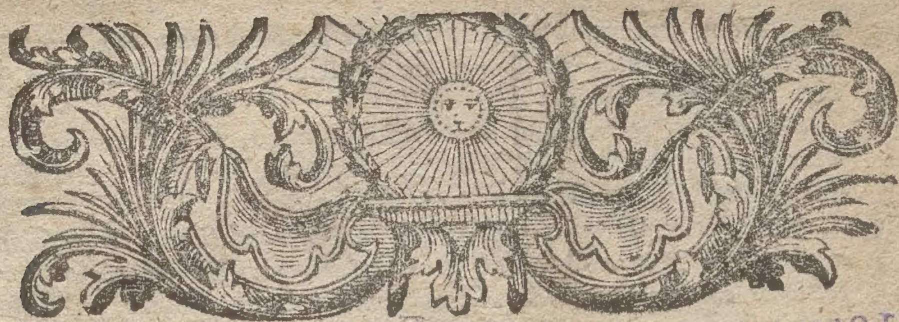

1

ELOGIUM

Czyli krótkie zebranie Cnot Sługi Bożego Mariana Rodriquez, *niegdy w Zakonie* Jezuickim *Braciszka, rodem* Hiszpana, *wygnańca ze wszystkiemi innemi* Jezuitami z Hiszpanii, *we* Włoszech *w Mieście* Pesaro, *czyli* Pizaurze, *Roku teraźnieyszego 1785. dnia 29. Sierpnia w wielkiey świątobliwości zmarłego, za rozkazem Biskupa tamecznego Iozefa Mariij* Luini di Lugano *z Zakonu* Kapucyńskiego, *na pargaminie napisane, w puszkę ołowianą zamknięte, y do truny tegoż zmarłego dla wiadomości potomnym wiekom włożone.*

Hic quiescit Marianus Rodriquez, *Natione* Hispanus, Xeticæ *in Regno* Valentiæ *natus, olim in* Societate Jesu (*dum stetit*) *Temporalis Adjutor, in qua vixit, dignus Jgnatii filius, annos fere* 12. *perpetuo in ea victurus, si illa diutius stetisset.*

Homo Literarum rudis, Cœlesti magis quam humano Magisterio in scientia Sanctorum ac Mysticæ Theologiæ *peritissimus Præceptor habitus est.*

Sancti Patris Jgnatii *vestigia premens, ad educendas e vitiorum cœno perditas mulierculas, constanter incubuit; semel eductas, indefessus confirmavit.*

Plures etiam omnis sexûs, statûs, & conditionis, non solum a vitijs ad virtutem, sed ab ipsis virtutum initiis ad celsum perfectionis culmen perduxit. Alienæ sanctitatis avidissimus, sed multo magis suæ.

Tum culpas, etiam leviores, scienter commissas declinandi; tum etiam, quod perfectius esset, semper exequendi; duplici, maxime arduo voto, se obstrinxit.

Durus sensuum & cupiditatum castigator, quantum corpore externis cruciatibus vexatus est, tantum animô internis affluebat deliciis; mente ad cœlestium rerum contemplationem semper intentâ.

Ægrorum solatio curæque summopere addictus, juxta status sui conditionem, indigentes, etiam de proprio alebat, fovebat, recreabatque. Vilissimo victu, lecto, vestitu, ipse contentus; abunde omnia suppeditabat ægrotis.

Qvibus, dum mederi solicite satagit, æger ipse morbô insanabili factus est, lethali ulcere saucius, qvod Misericordiam Dei *nominare solebat.*

Totos qvinqve & amplius menses immotus decumbens, invictæ patientiæ ac fortitudinis, promptæ item cum divina voluntate consensionis, mirum posteritati exemplum reliqvit.

Jnter intensissimos dolores, voluntaria ipse victima, Eucharisticâ Hostiâ avidissime refici voluit, assvetus qvotidie Divino hoc ali epulo, cum valeret.

Quô ne omnino careret mortuus, prope Aram Eucharisticam humari voluit.

Sic, meritorum magis, qvam dierum plenus, obiit Pisauri IV. *Kal: Septemb: sub mediam noctem, Anno Domini MDCCLXXXV.*

Ætatis suæ tertio supra qvinqvagesimum vivere desiit, æternum, ut sperare licet, victûrus.

Cuius, ne cum morte memoria moriatur, hôcce Monumentô caveri perpetuo volumus.

TOZ PO POLSKU

Tu ſpoczywa Maryan *Rodriquez*, rodem *Hiſzpan*, w *Xetyce* w Kroleſtwie *Walencyi* urodzony, niegdy w Zgromadzeniu *Jezuickim* (gdy było wcałości) Zakonny Braciſzek; w ktorym żył, iako godny *Jgnacego* ſyn, przez lat prawie 12. y pewnieby zawſze w nim trwał, gdyby to Zgromadzenie nie było obalone.

Człowiek w Naukach nigdy nie ćwiczony, od ſamego raczey Boga aniżeli od ludzi wyuczony, miany był za naybiegleyſzego w Nauce Swiętych y w *Miſtyczney Teologii* Nauczyciela, (1)

Swiętego Oyca *Jgnacego* śladami idąc, nigdy nie uſtawał w wyprowadzaniu z błocka grzechowego roſpuſtnych niewiaſt; wyprowadzone zaś, nieſpracowanie w cnocie u-utwierdzał.

Jnnych też wiele, oboiey płci, rozmaitego ſtanu y kondycyi osob, nietylko z drogi nieprawości na tor Cnoty ſprowadził; lecz daley ieſzcze, do wyſokiey Chrześciańſkiey doſkonałości doprowadził. Był albowiem dziwnie gorliwy o zbawicnie bliźnich, ale nierownie gorliwſzy o ſwoie.

Dwóma trudnemi nader ślubami Bogu obowiązał ſię: Pierwſzy, aby nigdy naymnieyſzego nawet powſzedniego grzechu dobrowolnie nie dopuścił ſię; Drugi, żeby zawſze to czynił, co doſkonalſzego będzie widział.

Srogi ſwych zmyſłów y chuci poſkromiciel, czym dotkliwſze ciału męczarnie zadawał, tym ſłodſzych na duſzy roſkoſzy doznawał; zawſze w rzeczach Niebieſkich myślą głęboko zatopiony.

Chorych cieſzyć y doglądać, naymilſza iego była zabawa, opatruiąc nawet ich potrzeby, podług ſtanu ſwoiego możności; ſam albowiem, iak naypodleyſzych potraw, odzienia, y pościeli używaiąc, wſzyſtko zgoła na chorych łożył.

Gdy tak chorych uſilnie ratował, ſam naoſtatek w nieuleczoną chorobę wpadł, a to śmiertelnym wrzodem rażony, który on *Miłoſierdziem Boſkim* zwykł nazywać.

Przez całe pięć mieſięcy y daley, z łóżka ruſzyć ſię nie mogąc, nieprzełamaney cierpliwości y męſtwa, oraz ochoczego z wolą Boſką zgadzania ſię, dziwny potomnym wiekom zoſtawił przykład.

Pośrzód nayſroźſzych bolów, dobrowolną ſtawſzy ſię ofiarą, tego iak nayuſilniey żądał, ażeby Ciałem ofiarowanego za nas Chryſtuſa Pana był zaſilany; iako przywykły do codziennego tegoż *Ciała Pańſkiego* przyimowania, gdy przy zdrowiu zoſtawał. (2,)

Gdyby zaś w ſwey zwykłey ku temu *Sakramentowi* chęci, niebył zgoła y po śmierci upośledziony; żądał uſilnie, ażeby go przy tym Ołtarzu pogrzebiono, gdzie tenże *Nayświętszy Sakrament* zwykł ſię konſerwować.

Tak, zaſług bardziey aniżeli lat pełen, zſzedł z tego świata dnia XXIX. Sierpnia, Roku MDCCLXXXV. około pułnocy.

Umarł w roku wieku ſwego LIII. ażeby (iak ſię ſpodziewać należy) żył potym wiecznie.

Jego pamiątka, żeby z śmiercią razem nie umarła, tym Monumentem zabiedz na zawſze chcemy.

(1) Ten Braciſzek niegdy *Jezuicki*, tak był nadzwyczaynie oświecony w rzeczach Boſkich, y tak przenikaiącą miał dzielność w mówieniu o nich, że wygnany przez Dekret Króla *Katolickiego* z *Hiſzpanii*, gdy naprzód mieſzkał w *Ferrarze*, zażywany był od tamecznego Kardynała Arcybiſkupa, do oświecenia wielu osób w rzeczach duchownych, mianowicie po Klaſztorach Zakonnic. Poſzanowanie, które miał u wſzyſtkich za życia, naybarziey pokazało ſię po śmierci; gdy ſzaty na iego ciele, niezmierny zgromadzony lud, na Relikwie rozſzarpał; aż drugi raz odziewać go muſiano, ale y drugich ſzat część wielką rozerwano.

(2) Tym codziennym Komuniom, w tych co nie ſą Kapłani, może kto przyganić; gdyż y S. *Katarzynie Seneńſkiey* przyganiał to pewny znaczny Kapłan, przywodząc iey te S. *Auguſtyna* ſłowa: *Tych co codzień Komunikuią, ani chwalę, ani ganię.* Wſzakże ta Swięta, owemu Kapłanowi odpowiedziała: *Jeśli S. Auguſtyn nie śmie tego ganić, za coż ty mój Oycze mnie to przyganiaſz?*

Biblioteka Jagiellońska
stdr0023286